

Arrest

nr. 31 722 van 17 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 mei 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 januari 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 februari 2009 werd een overnameverzoek gericht aan de Griekse autoriteiten na de vaststelling dat verzoeker was onderschept in Griekenland op 20 oktober 2008, ter gelegenheid waarvan vingerafdrukken werden genomen.

1.3. Op 27 april 2009 werd Griekenland op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, gelet op artikel 18, § 7 van de verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (Dublin II-verordening).

1.4. Op 19 mei 2009 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan op 19 mei 2009 in kennis gesteld.

1.5. Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in die bij arrest nr. 27 647 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 mei 2009 werd verworpen.

1.6. Op 26 mei 2009 diende de raadsman van verzoeker een vordering in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) op grond van artikel 34 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

1.7. Op 27 mei 2009 besliste het EHRM bij wijze van voorlopige maatregel op grond van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM dat verzoeker niet mocht overgedragen worden aan de Griekse autoriteiten totdat er een eindarrest is van de Raad van State inzake het cassatieberoep dat de raadsman van verzoeker op 26 mei 2009 heeft ingediend tegen het in punt 1.5. bedoelde arrest van de Raad.

1.8. Verzoeker diende op 27 mei 2009 een beroep tot nietigverklaring in tegen dezelfde beslissing.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene verklaart op 27/09/2008 Afghanistan te hebben verlaten en per vliegtuig naar Iran te zijn gereisd waar hij dezelfde dag aankwam. Vervolgens verklaart betrokkene van Iran naar Turkije te zijn gereisd en van Turkije naar Griekenland. Betrokkene verklaart dat hij in Griekenland werd staande gehouden en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaart dat hij geen asiel heeft gevraagd in Griekenland en dat hij van de Griekse overheden een bevel kreeg om het land te verlaten. Betrokkene verklaart dat hij vervolgens Griekenland heeft verlaten en via hem onbekende landen met de hulp van een smokkelaar naar België is gereisd.

Op 19/01/2009 vroeg betrokkene asiel in België.

Uit het Eurodacverslag van 19/01/2009 blijkt dat betrokkene zijn vingerafdrukken op 20/10/2008 in Griekenland werden genomen.

Op 25/02/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 27/04/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Dit lieten de Belgische overheden aan Griekenland weten op 27/04/2009 dmv een schrijven tacit agreement.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008). Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Door de directe werking van deze hogervermelde Europese richtlijnen heeft betrokkene wel degelijk de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublinverordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven

hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden: België was de keuze van de smokkelaar.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Betrokkene verklaart een oom (S.F.) te hebben die in Duitsland woont.

Betrokkene verklaart ook geen gezondheidsproblemen te hebben.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

In casu dient te worden benadrukt dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten. Betrokkene brengt geen concrete gegevens naar voor, laat staan bewijzen die aantonen dat betrokkenes asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland zal worden behandeld. Betrokkene diende in Griekenland geen asielaanvraag in zodat allerminst kan worden geacht vast te staan dat betrokkenes rechten aldaar niet zullen worden gerespecteerd nu Griekenland, net als België, gebonden is aan de internationale en Europese basisregels.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.2. Verzoeker citeert in het eerste onderdeel van het middel een passage uit de bestreden beslissing omtrent de omzetting van de opvang-, kwalificatie- en de procedurerichtlijn en formuleert vervolgens zijn grieven als volgt:

"(...) terwijl, op basis van zeer recente rapporten uitgaande van gerenommeerde organisaties duidelijk blijkt dat de omzetting niet correct gebeurde, in de zin dat de omzetting in de praktijk uitblijft;

Dat de vaststelling, welke berust op de verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoeker te betekenen en zodoende zijn verwijdering naar Griekenland te bewerkstelligen;

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;(...)".

2.3. In een tweede onderdeel van het middel bekritiseert verzoeker het feit dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel naar Griekenland en formuleert zijn grieven als volgt:

"(...) Terwijl, het UNHCR stelt dat "advises to Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation until further notice"; (stuk 7, overweging nr. 26)

Dat het UNHCR aldus op uitdrukkelijke wijze de Dublin lidstaten beveelt om op dit moment zichzelf bevoegd te verklaren voor asielaanvragen die in principe onder de Griekse verantwoordelijkheid zouden vallen (art.3, 2° Dublin II verordening);

Daarbij stelt ze uitdrukkelijk dat het UNHCR haar standpunt in de toekomst wel zal aanpassen als Griekenland voldoende verbeteringen zou aanbrengen in haar asielsysteem.

Dat haar standpunt tot op heden ongewijzigd bleef, zodat de administratieve beslissing waarbij verzoeker naar Griekenland wordt overgebracht in het kader van de Dublin-procedure, en die als dusdanig ingaat tegen voormeld standpunt (advies) van het UNHCR, een bijzondere motivering vereist; Dat het ingaan tegen een niet-bindend advies een strengere motivering vereist, a fortiori het UNHCR een gerenommeerde internationale organisatie is waarbij normalerwijze de overheid steeds de standpunten van UNHCR volgt, of minstens het niet volgen van voormelde standpunten uitvoerig motiveert, aangezien de Belgische overheden een hoge vertrouwenswaarde toekent aan rapporten uitgaande van het UNHCR;

Dat in casu de reden van afwijking van het advies van het UNHCR niet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, zodat manifest sprake is van een schending van de motiveringsverplichting, meer bepaald het draagkrachtvereiste;

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds stelde dat wanneer wordt afgeweken van het advies van het UNHCR aangaande de onveilige gebieden, een strengere motiveringsvereiste zich opdringt;

Verzoekende partij ziet geen enkel objectief argument, op basis waarvan besloten kan worden dat de adviesverlening uitgaande van voormelde gerenommeerde instelling aangaande het verbod tot verwijdering van asielzoekers naar Griekenland, aan geen strengere motiveringsvereisten zou moeten voldoen, terwijl het afwijken van de adviesverlening van dezelfde gerenommeerde instelling aangaande de onveilige gebieden, wel een strengere adviesverlening vereist;

Zodat, de bestreden beslissing dd. 19 mei 2009 de artikelen 2 & 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet schendt;”

2.4. Zoals verzoeker in zijn repliekmemoirie terecht uiteenzet, heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij inderdaad de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 18, § 7 van de Dublin II-verordening. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

Artikel 18, § 7 van de Dublin II-verordening bepaalt het volgende:

“1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van de asielzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.

(...)

7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 oktober 2008 in Griekenland werd onderschept en dat toen vingerafdrukken werden genomen. Blijkens het administratief dossier werd op 25 februari 2009 een overnameverzoek gericht aan de Griekse autoriteiten. Op 27 april 2009 kwam in toepassing van het hierboven geciteerde artikel 18, § 7 van de Dublin II-verordening de verantwoordelijkheid van de Griekse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag vast te staan door een zogenaamde ‘tacit agreement’. De gemachtigde van de minister kwam op grond van deze vaststellingen tot volgend besluit: *“Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten.”*

2.7. De Raad merkt op dat verzoeker niets inbrengt tegen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen van de gemachtigde van de minister die leiden tot de toepassing van de Dublin II-verordening en tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde omgezette richtlijnen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op enigerlei wijze voorbehoud maakte bij zijn transfer naar Griekenland. Uit het gehoor van verzoeker dat op 4 februari 2009 naar aanleiding van het overnameverzoek plaatsvond en waarvan het verslag zich in het administratief dossier bevindt, blijkt trouwens dat verzoeker het volgende antwoordde op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen ?”*: *“Ik heb geen specifieke reden. Mijn oom heeft met de smokkelaar afgesproken dat hij me naar België zou brengen.”* Uit niets blijkt dat verzoeker zijn twijfels omtrent de omzetting van de richtlijnen in de praktijk in Griekenland en zijn argumenten op grond van de adviezen van het UNHCR in verband met de transfer van asielzoekers naar Griekenland, reeds had geuit voor de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de motivering niet afdoende is, aangezien hij niet aantoont dat hij de elementen die volgens hem in de motieven ontbreken aan het oordeel van de gemachtigde van de minister had voorgelegd in het kader van de overnameprocedure. Er bestaat voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen ambtshalve motiveringsplicht aangaande de manier waarop de in de bestreden beslissing geciteerde richtlijnen in de praktijk werden omgezet in Griekenland. Tevens bestaat er geen ambtshalve motiveringsplicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande niet bindende adviezen van het UNHCR. Verzoeker toont niet dat het anders zou zijn door op een vage en algemene wijze te verwijzen naar de *“RVV (die) reeds stelt dat wanneer afgeweken wordt van het advies van het UNHCR aangaande de onveilige gebieden, een strengere motiveringsvereiste zich opdringt.”* Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.8. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

2.9. Verzoeker citeert het Verdragsartikel, verwijst naar rechtspraak van het EHRM en stelt dat *“het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission”*. Verzoeker betoogt vervolgens:

“Toepassing in onderhavig geval

In gesloten detentiecentra

Uitvoerige verslagen van Amnesty International & het Comité tegen Foltering maken gewag van onmenselijke behandelingen in Griekse detentiehuizen; (stukken 8,9)

Dat het Europees hof voor de rechten van de mens, bij de beoordeling van het risico, ook rekening houdt met de algemene mensenrechtentoestand in het land van herkomst;

Dat bijgevolg de ‘systematische praktijk van onmenselijk en vernederende behandelingen’ in Griekenland jegens een bepaalde groep, een begin van bewijs vormt dat verzoeker bij zijn uitzetting naar Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling zoals vermeld in artikel 3 EVRM;

Verzoeker behoort immers tot de groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaken van een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM;

Dienvolgens kan besloten worden dat de verwijdering van verzoeker naar Griekenland een miskenning uitmaakt van artikel 3 EVRM;

Opvang in open centra – geen opvang

Zelfs ingeval verzoeker niet wordt gedetineerd in een gesloten centrum, blijft het risico op een onmenselijke behandeling reëel gelet op het gegeven dat verzoeker zich in volgende twee hypothesen zal bevinden:

a) op straat

verzoeker merkt op dat de kans dat hij wordt toegewezen aan een open centrum, quasi onbestaande is;

Dat immers de mensenrechtencommissaris Hammarberg noteerde dat ‘given the fact that yearly asylum applications between 2004 and 2007 ranged from 4469 to 25113 the above reception capacity is considered as far satisfactory. The Commissioner regrets to note that such a serious deficiency in the asylum seekers reception capacity harshens even further the lives of the thousands of asylum seekers and their families (...)’; (stuk 10)

Dat hij in deze hypothese maandenlang gedwongen zal worden om op straat te leven en te bedelen, waarbij hij tevens het slachtoffer dreigt te worden van criminele organisaties die kwetsbare personen uitbuiten;

Verder is het aannemelijk dat verzoeker, die al sterk getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn herkomstland, nogmaals psychologisch en fysisch onderuit wordt gehaald door gedwongen op straat te leven in een land waar hij nooit ofte nimmer is geweest, en dit in afwachting van de registratie of de behandeling van zijn asielaanvraag, die zoals hieronder aangegeven, moeilijk te bewerkstelligen is;

Voormelde behandeling is dan ook onmenselijk te noemen in de zin van artikel 3 EVRM, a fortiori het gaat om personen die bescherming en specifieke begeleiding nodig hebben tengevolge van de gebeurtenissen in hun herkomstland;

Dat een schrijven van een vorige cliënt van de raadsman, die tevens het voorwerp uitmaakte van een verwijdering naar Griekenland, die ook effectief werd bewerkstelligd, de hypothese als zou verzoeker op straat belanden, onderbouwt; (stuk 11)

Opvang in open centra

In de hypothese dat verzoeker wordt opgevangen in opvangkampen, moet worden opgemerkt dat verzoeker er zal worden onthaald in omstandigheden die door de Mensenrechtencommissaris Hammarberg beschreven werden als zijnde ‘unacceptable from the points of view of living and hygiene standards’; (stuk 11)

Het hoeft geen betoog dat de hierboven beschreven situatie, een reëel risico creëert op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM;

Het onmenselijk karakter van voormelde behandelingen worden daarbij versterkt door de pragmatische onmogelijkheid om zijn asielverzoek te laten registreren, nu uit een recent rapport van UNHCR blijkt dat het ‘aantal asielverzoeken dat wordt ingediend aan grensposten blijft beperkt, meer bepaald omwille van een strikt beleid betreffende de opsluiting en het gebrek aan toereikende informatie en advies. Daarom worden de meeste asielverzoeken ingediend in Athene, bij de Directie van de Vreemdelingenpolitie van Attica, waar elke zaterdagochtend twee- tot drieduizend mensen wachten om als asielzoeker te worden geregistreerd. Omwille van de beperkte capaciteit kunnen er slechts 350 à 400 personen ingeschreven worden. Deze situatie leidt tot spanningen onder de wachtenden en tot voor de hand liggende ongemakken (...)’; (stuk 12)

Bovenvermelde uiteenzetting geeft aan dat verzoeker een behandeling riskeert in de zin van artikel 3 EVRM, en dat hij minstens een begin van bewijs heeft aangebracht dat voormeld risico onderbouwt; (...)”

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal hypotheses - detentie in gesloten centra, opvang in open centra, geen opvang - uiteenzet die hem te beurt kunnen vallen in Griekenland, waarbij hij verwijzend naar allerhande rapporten tot de conclusie komt dat in elke hypothese zijn verwijdering naar Griekenland een schending oplevert van artikel 3 EVRM.

2.11. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker toen hij gehoord werd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op geen enkele wijze heeft aangegeven dat hij Griekenland verlaten heeft omdat zijn opvang er niet gewaarborgd werd en hij behandeld werd op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM (cfr. bespreking eerste middel).

2.12. Daargelaten de vraag of verzoekers beweringen stand houden, gelet op de door verweerder in zijn nota verstrekte informatie waaronder een stuk van 26 februari 2009 waarin de door de Griekse autoriteiten getroffen maatregelen uiteengezet worden om tegemoet te komen aan de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, dit rekening houdend met hun internationale verplichtingen, daargelaten de vraag of verzoeker met het ontplooiën van hypotheses waarin hij *“met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal terechtkomen”*, in concreto aantoonde dat de opvangfaciliteiten in Griekenland actueel niet volstaan om een menswaardige situatie te garanderen, en daargelaten de vraag of als er zich op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, toelaat te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoeker in een situatie zal gebracht worden die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, stelt de Raad vast dat zelfs indien de in de door verzoeker aangehaalde rapporten omschreven toestanden nog actueel zijn, dit de Belgische autoriteiten niet kan verhinderen verzoeker over te dragen aan Griekenland. De Raad verwijst dienaangaande naar het arrest van 2 december 2009 gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof rapporten van internationale organisaties zoals het door verzoeker geciteerde rapport van 15 april 2008 van het UNCHR over de situatie in Griekenland in ogenschouw nam en vervolgens stelde: *“(…) Finally, in the Court's view, the objective information before it on conditions of detention in Greece is of some concern, not least given Greece's obligations under Council Directive 2003/9/EC and Article 3 of the Convention. However, for substantially the same reasons, the Court finds that were any claim under the Convention to arise from those conditions, it should also be pursued first with the Greek domestic authorities and thereafter in an application to this Court.(…)*”. Dit leidt het Hof tot de conclusie dat *“For the above reasons, the United Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant to Greece (…).”* Het kan niet betwist worden dat de richtlijn 2003/9/EG in de Griekse nationale wetgeving is omgezet en dat Griekenland beschikt over een gerechtelijk apparaat. Verzoeker kan in Griekenland derhalve steeds een aangepaste opvang opeisen en waar nodig via gerechtelijke weg afdwingen met in fine de mogelijkheid om het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vatten op grond van een schending van artikel 3 EVRM wegens (het risico op) erbarmelijke opvangcondities. De bestreden beslissing en de mogelijke effectieve overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten vormen op zich geen schending van artikel 3 EVRM. De Raad wijst de gemachtigde van de minister dienaangaande nog wel op het gestelde in punt 1.7.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en nengen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA